

a l'Aarhus Symphony Orchestra, els concerts amb la Ulster Orchestra a Belfast i les actuacions a sales de referència com el Concertgebouw d'Amsterdam i la Kölner Philharmonie. També ha dirigit l'Antwerp Symphony Orchestra en el prestigiós Festival George Enescu.

En l'àmbit operístic, va ser el director principal més jove de l'Òpera Nacional de Lași (2011) i, posteriorment, de l'Òpera Nacional de Cluj-Napoca (2015). Entre 2016 i 2023 va ser director principal de la Filharmònica de Transsilvània.

Compromès amb la recuperació de repertori, el 2017 va fundar Musica Ricercata per redescobrir obres oblidades, amb enregistraments destacats com l'oratori *Strigoi* d'Enescu.

Format per mestres com Bernard Haitink i Kurt Masur, ha estat distingit en concursos internacionals i és doctor amb qualificació *summa cum laude* per la Universitat Nacional de Música de Bucarest.

FRANZ SCHUBERT FILHARMONIA

La Franz Schubert Filharmonia ha gaudit des dels seus inicis d'una gran rebuda per part del públic, tant per la seva qualitat artística com per la rellevància dels seus programes.

Formada per una nova generació dels millors músics del país, que actuen sota la inspirada direcció de Tomàs Grau, fundador i director musical, la formació ha col·laborat amb solistes com Anne-Sophie Mutter, Maria João Pires, Joshua Bell, Mischa Maisky, Maxim Vengerov, Midori, Lisa Batiashvili, Ivo Pogorelich, Patricia Kopatchinskaja, Gil Shaham, Rudolf Buchbinder, Elisabeth Leonskaja, Stephen Kovacevich, Gautier Capuçon, Daniel Lozakovich, Seong-Jin Cho, Yulianna Avdeeva, Anna Fedorova, Sabine Meyer, Steven Isserlis, Paul Huang, Ermonela Jaho, Mark Padmore, Alice Sara Ott, Paul Lewis, Alexei Volodin, Javier Perianes, Núria Rial, Ainhoa Arteta, Leticia Moreno, Pablo Ferrández, Judith Jáuregui i Iván Martín.

La Franz Schubert Filharmonia ha treballat també amb els directors Christoph Eschenbach, Leonard Slatkin, Krzysztof Urbanski, Josep Pons, Ton Koopman, Rinaldo Alessandrini, Rune Bergmann, Laurence Equilbey, Carlos Miguel Prieto, Lionel Bringuier, Antoni Ros Marbà, Gábor Takács-Nagy, Salvador Mas, Pablo González, Edmon Colomer, Paul Agnew, Guillermo García Calvo, Thomas Rösner, Virginia Martínez, Jordi Mora, Josep Caballé Domenech, Marzio Conti i Salvador Brotons, entre d'altres.

Ha actuat al Carnegie Hall de Nova York, a l'Òpera de Dubai, al Palau de la Música Catalana, al Gran Teatre del Liceu, a l'Auditori de Barcelona, a l'Auditorio Nacional de Música de Madrid, a l'Auditorio de Saragossa, al Palacio Euskalduna de Bilbao i al Palau de les Arts de València, i ha fet gires de concerts als Estats Units, Alemanya, Suïssa i la República Txeca.

La Franz Schubert Filharmonia desplega les seves temporades d'abonament a Barcelona, Tarragona i Lleida, i té l'honor de ser, des de l'any 2009, l'orquestra resident del Vendrell, vila natal del mestre Pau Casals.

L'activitat discogràfica de la formació compta amb diversos discos, entre els quals podem destacar *Alba Eterna*, òpera del compositor Albert Guinovart, produïda pel segell Sony Classical, i *Die Romantische Seele*, amb la pianista Judith Jáuregui, produït pel segell ARS Produktion (guanyador dels International Classical Music Awards) i nominat als Premis Opus Klassik.

Propers concerts

12.11.26 | 19.11.26

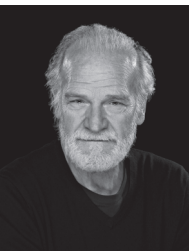
INTEGRAL DE LES SUITES PER A VIOLONCEL DE BACH

Arnau Tomàs homenatja a Pau Casals en el 150è aniversari

DIJOUS 12 I 19 DE NOVEMBRE

A les 20 h

Preu: 10 € - 20 € (2 concerts: 30 €)

22.11.26

EL GRAN INQUISIDOR

Lluís Homar i els pianistes Emili Brugallà i Vesko Stambolov invoquen l'esperit de Dostoievski, Bach i Messiaen

DIUMENGE 22 DE NOVEMBRE

A les 18 h

Preu: 10 € - 28 €

11.12.26

ALBA VENTURA AMB COSMOS

QUARTET

Unió i complicitat de talent internacional català

DIVENDRES 11 DE DESEMBRE

A les 20 h

Preu: 10 € - 24 €

Informació i venda d'entrades

www.latlantidavic.cat

(estalviaràs 1 € per entrada si ets Padri o Amic)

Taquilles de L'Atlàntida

De dimecres a divendres de 15.30 h a 19.30 h

Dissabtes de 10 h a 13 h

Una hora abans de cada espectacle

Organitza

Ajuntament de Vic

Amb el mecenatge

INSTITUCIÓ PUIG - PORRET

FUNDACIÓ PRIVADA CATALANA

LA VANGUARDIA

Amb el suport

Col·laboradors

Grans Concerts Vic 2026

Amb el mecenatge de la
INSTITUCIÓ PUIG-PORRET

YULIANNA AVDEEVA & FRANZ SCHUBERT FILHARMONIA

L'Atlàntida
Centre
d'Arts
Escèniques
d'Osona

www.latlantidavic.cat

Dissabte, 17 d'octubre de 2026

A les 20 h – Sala 1 Ramon Montanyà

Durada: 1 h 45 min

Yulianna Avdeeva, piano
Franz Schubert **Filharmonia**
Gabriel Bebeșelea, director

Piotr Ilitx Txaikovski (1840-1893):

Concert per a piano i orquestra núm. 1, op. 23

Allegro non troppo e molto maestoso – Allegro con spirito
Andantino semplice
Allegro con fuoco

Pausa

Richard Strauss (1864-1949):

Don Juan, op. 20

Till Eulenspiegels lustige Streiche, op. 28

TXAIKOVSKI I ELS POEMES TONALS DE RICHARD STRAUSS

Algunes obres del repertori clàssic han entrat dins de l’imaginari col·lectiu en una mesura que qüestiona les etiquetes dicotòmiques entre el vessant “seriós” de la música, inaccessible per la seva complexitat, i el “popular”, fàcil d’escoltar i de gaudir-ne de manera immediata. I si classifiquéssim aquesta popularitat en un rànking, trobaríem en els primers llocs el *Concert per a piano i orquestra núm. 1* de Txaikovski. Curiosament, allò que el fa tan popular és només la introducció. Tot el que ve després, el deixa al mateix nivell que les obres que no en formarien part: unes grans que, malgrat ser prestigioses, són desconegudes.

Tot i generar un impacte que ens queda gravat per sempre, un inici tan emblemàtic ni tan sols conté les idees principals de l’obra. Com un vaixell que marxa, allò que esperàvem amb candeletes se’ns acomiada en pocs minuts per donar peu a l’*Allegro* pròpiament dit del primer moviment. I no tornarà. Com a consol, no oblidem que la resta de l’obra també existeix i que és igualment formidable! Plena d’una inspiració, energia i detalls de construcció memorables, sense la introducció hauria passat igualment a la història. Destaquem en aquest breu apartat un altre moment ben original, com és la inserció d’un *prestissimo* — derivat d’una opereta francesa també d’èxit popular en el seu temps— al bell mig del moviment lent.

Si més enllà dels aspectes estructurals anem al context que la va veure néixer, ens sorprendrà saber que va ser rebuda de manera totalment hostil pel reduït grup d’amics que la va escoltar en una presentació privada al Conservatori de Moscou. Un d’ells, Nikolai Rubinstein, era també el director del centre, i la intenció de Txaikovski era dedicar-li l’obra perquè fos ell qui l’estrenés com a solista. Potser els va desconcertar això que acabem de ressaltar: l’originalitat de la introducció o la inesperada ubicació del *prestissimo* allà on “no tocava”, però sigui com sigui, aquella primera audició és recordada pel rebuig que va provocar. Per sort,

la devastadora crítica no el va anorrear i Txaikovski no va destruir l’obra. De fet, tot i que més endavant sí que la va sotmetre a lleugeres revisions, l’únic que va canviar aquell dia va ser la dedicatòria inicial per la del llegendari director i pianista Hans von Bülow, que la va estrenar als Estats Units l’any següent. Captivant des de les primeres notes quasi tothom que l’ha escoltat des d’aleshores, va entrar a formar part del repertori “popular”. Fins i tot els mateixos que tant la van denigrar, en van acabar sent també els més ardents defensors i intèrprets.

Tanmateix, hi ha un fenomen que fins no fa gaire ha acompanyat un dels més grans compositors del Romanticisme, com és Txaikovski. Amb una trajectòria vital que abraça quasi tota la segona meitat del segle XIX (1840-1893) i una fama d’acord amb la seva inqüestionable qualitat musical, al XX se l’estigmatitzava precisament pel “populisme” que, segons alguns, demostrava el seu èxit. Era com si, passada l’època de les avantguardes artístiques i per a una autoproclamada elit intel·lectual, el fet que un compositor agradés al públic fos quelcom sospitós. I el mateix ha passat amb altres col·legues de la generació següent, com el coprotagonista del nostre concert. Envers Richard Strauss (1864-1949), però, la mirada condescendent, l’ha generat tan sols una part de la seva producció i el gènere musical que la vehicula: el **poema simfònic**. Les dues obres que avui escoltem, de les quals de seguida constatem les arrels literàries, obeeixen a aquest model que Strauss va optar per anomenar **poema tonal**. Ambdós termes, en realitat sinònims, atorguen a la música una intenció **descriptiva** o fins i tot **programàtica** (és a dir, que segueix un “programa” o “guió”), un recurs que per a part de la crítica musical dels segles XIX i XX, era propi d’un art de segon ordre.

Ens trobem, doncs, davant d’un doble eix: el descriptiu/ narratiu i l’estrictament musical. Tot i que separar-los és quelcom artificial però inevitable si no coneixem el rerefons del que se’ns explica, la prova de foc per demostrar la qualitat d’una obra és que, fins i tot sense aquest rerefons, per si sola, ha de ser musicalment interessant. Però val la pena conèixer-lo, i el punt de partida pot ser el títol, el qual ja ens dona prou informació. Així, si bé sobre Don Joan —un dels arquetips literaris més versionats, psicoanalitzats i mil vegades tractat en música— no ens calen detalls, sapiguem que el personatge de Till Eulenspiegel es mou en el context del relat picaresc germànic.

Un altre tret important de la música programàtica, i especialment del poema tonal straussià, és el recurs al *leitmotiv*. Distingir mínimament alguns dels principals motius musicals que guien l’obra, tal vegada més que l’argument detallat, ens pot ajudar a acabar de gaudir-la. Els diversos *leitmotivs de Don Joan* reflecteixen tot un arc anímic que va de l’impetuós desig inicial a la melangia d’un protagonista eternament insatisfet que, cansat de fugir, es lliura voluntàriament a la mort. *Les alegres trapelleries de Till Eulenspiegel*, tot i que les diverses seccions i sobretot el final ens podrien suggerir un desenllaç contrari, també acaba amb la mort del protagonista, malgrat que en els darrers segons se’ns insinuï el seu recurrent *leitmotiv*, amb un caràcter triomfal que proclama la immortalitat del seu vitalisme.

Cal encara reivindicar la figura de Txaikovski o els poemes tonals de Strauss? Volem pensar que, per sort, malgrat alguna opinió aïllada, l’època de les sentències grandiloqüents en el terreny de la música clàssica està força superada. No es tracta, doncs, de reivindicar res, sinó de gaudir-ne i celebrar que obres de tan alta volada artística tinguin també ressò en un públic ben ampli.

Rafael Esteve Alemany

YULIANNA AVDEEVA, PIANO

Pianista de temperament ardent i virtuosisme, Avdeeva toca amb força, convicció i sensibilitat, i ha conquerit el públic d’arreu del món. «El seu ritme neix d’una sensibilitat intel·ligent i d’una gran claredat de pensament, i la seva capacitat per afinar les veus interiors de Chopin deixa molts bocabadats.» — *The Guardian*

Avdeeva actua habitualment a la Filharmònica de Varsòvia i el Rudolfinum de Praga, a la Pierre Boulez Saal de Berlín, al Konzerthaus de Viena i a l’Elbphilharmonie d’Hamburg. També ha ofert concerts en suport d’Ucraïna, entre els quals un amb Anne-Sophie Mutter al Festival de Música de Cambra de Lucca.

Destaquem un recital en solitari a la Pierre Boulez Saal de Berlín, amb la sorprenent sonata “Hammerklavier” de Liszt i Beethoven; el *Concert per a piano núm. 4* de Beethoven amb la WDR Sinfonieorchester de Colònia (Manfred Honeck) i amb la Pacific Symphony (Tianyi Lu); un recital de Liszt a l’Elbphilharmonie d’Hamburg, amb la famosa *Sonata en si menor*; el Concert per a piano núm. 1 de Chopin amb la Chicago Symphony Orchestra (Tugan Sokhiev); el *Concert per a piano núm. 23* de Mozart amb la Baltimore Symphony Orchestra (James Conlon); el *Concert per a piano núm. 3* de Prokófiev amb Pittsburgh Symphony Orchestra (Petr Popelka); el *Concert per a piano núm. 2* de Chopin amb l’Orquestra Simfònica de Barcelona (Stephanie Childress); la *Simfonia núm. 2* de Bernstein, “The Age of Anxiety” (per a orquestra i piano solista), amb l’Orchestra RAI (Robert Treviño); i el *Concert per a piano en la menor* de Grieg amb l’Orquesta Sinfónica de Galícia (Jaime Martín).

Avdeeva va publicar el disc *Resilience* el 2023 (Pentatone), amb obres de Władysław Szpilman, Mieczysław Weinberg, Xostakóvitx i Prokófiev, compositors que van resistir en temps de gran inestabilitat política. El punt central de l’àlbum és Szpilman, un jueu polonès que va sobreviure a la Segona Guerra Mundial i que és conegut com el protagonista de la pel·lícula *El pianista*, de Roman Polanski, guanyadora de la Palma d’Or. Avdeeva es va sentir motivada per l’oportunitat de tocar el piano de la casa de Szpilman, fet que la va ajudar a afrontar els reptes del nostre temps. La resiliència també pot oferir força i consol als seus oients.

GABRIEL BEBEȘELEA, DIRECTOR

Gabriel Bebeșelea és un director dinàmic i reconegut, conegut per la seva sensibilitat artística i el seu compromís amb l’exploració musical. Actualment és director principal de la Filharmònica George Enescu de Bucarest i director artístic de Musica Ricercata, una orquestra i festival especialitzat en la interpretació amb instruments històrics. Des de 2023, també és director resident de la Filarmonica Banatul de Timișoara, on ha impulsat projectes destacats com *Gurrelieder* de Schönberg i versions en concert d’òperes completes com *El castell de Barbablava* de Bartók i *Èdipe* d’Enescu.

Reconegut per la seva versatilitat, manté una intensa carrera internacional i col·labora amb formacions com la Rundfunk-Sinfonieorchester Berlin, la Royal Philharmonic Orchestra, l’Orchestre National du Capitole de Toulouse, l’Orchestre Philharmonique de Marseille, l’Antwerp Symphony Orchestra, l’Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya, la Singapore Symphony Orchestra i la Tonkünstler Orchestra, entre d’altres.

Entre els compromisos recents destaquen el seu retorn